

Dwa wielkie przykazania

***Werset kluczowy: „Przyszedł jeden z uczonych w Piśmie, który słyszał ich rozmowę i widząc, że dobrze im odpowiedział, zapytał Go: Które przykazanie jest pierwsze ze wszystkich?”.
Ewangelia Marka 12:28***

***Wybrane fragmenty Pisma Świętego:
Ewangelia Marka 12:28-34***

Przed dzisiejszą lekcją Jezus został skonfrontowany w świątyni przez arcykapłanów i starszych, którzy pytali go, na jakiej podstawie głosi naukę (Ewangelia Marka 11:27-28). W odpowiedzi Jezus opowiedział im przypowieść o niegodziwych rolnikach, którzy zabili syna właściciela ziemi. Poprzez tę przypowieść Jezus jasno wskazał żydowskich przywódców religijnych jako tych, którzy zabijają Syna Bożego, aby zachować swoją władzę i autorytet nad ludem. Jezus odpowiedział, jak zapisano w relacji Mateusza: „Królestwo Boże zostanie wam odebrane i dane narodowi, który przyniesie jego owoce”. Mateusz 21:43

Rozgniewani tym faryzeusze i inni przywódcy żydowscy próbowali zastawić na Jezusa pułapkę, zadając mu różne pytania. Faryzeusze zapytali, czy należy płacić cesarzowi daninę, na co Mistrz odpowiedział: „Oddajcie cesarzowi to, co należy do cesarza, a Bogu to, co należy do Boga” (Mk 12:13-17). Saduceusze zapytali następnie Jezusa, który z siedmiu braci, którzy poślubili tę samą kobietę,

będzie jej mężem w jego królestwie. Ponieważ nie wierzyli w zmartwychwstanie, Jezus odpowiedział: „Waszym błędem jest to, że nie znacie Pisma i nie znacie mocy Bożej” (Ewangelia Marka 12:24).

Pod wrażeniem odpowiedzi Jezusa „uczony w Piśmie” zadał pytanie zapisane w naszym wersecie kluczowym, być może w całkowitej szczerości. „Jezus odpowiedział: Najważniejsze przykazanie jest takie: Słuchaj, Izraelu! Pan, nasz Bóg, jest jedynym Panem. I musisz kochać Pana, swojego Boga, całym swoim sercem, całą swoją duszą, całym swoim umysłem i całą swoją siłą. (Marka 12:29,30). Jakże cudownie wyczerpujące jest to stwierdzenie Jezusa, zaczerpnięte bezpośrednio z Księgi Powtórzonego Prawa 6:4,5.

Jezus wykroczył poza pytanie uczonego w Piśmie, oświadczając, że drugie przykazanie jest związane z pierwszym, a mianowicie: „Będiesz miłował swego bliźniego jak siebie samego” (Mk 12:31). (Mk 12:31). Tutaj ponownie Jezus zacytował Stary Testament (Księga Kapłańska 19:18). Jak wiele zostało powiedziane w tak niewielu słowach. Biblia objawia Boga miłosiernego, współczującego i kochającego, co przejawia się w Jego trosce o dobro Jego stworzeń. Słowo Boże napomina również Jego stworzenia, aby odwzajemniały tę miłość, przedstawiając wysokie standardy postępowania zarówno wobec naszego Stwórcy, jak i naszych bliźnich.

To prawo Boże nie zostało jeszcze w pełni zrozumiane. Ograniczone podejście do tego standardu można znaleźć w pismach Konfucjusza, który twierdził, że nie należy robić innym tego, czego nie chcielibyśmy, aby inni robili nam. Jakże jednak

kontrastuje to z Pismem Świętym! Jedno jest jedynie stwierdzeniem negatywnym, drugie natomiast jest pozytywne: „Kochaj bliźniego swego jak siebie samego”.

Rzeczywiście, wiele aspektów prawa Bożego sprawia, że jest ono boskie. Jakże piękny byłby świat, gdyby ludzie byli w stanie i chcieli żyć zgodnie z tymi dwoma wielkimi prawami. Każdy kochałby Ojca Niebieskiego całym swoim sercem i duszą. Wszyscy kochaliby swoich bliźnich jak siebie samych, starając się im służyć, gdy tylko nadarzy się okazja. To byłby raj. Dzięki Bogu, mamy pewność, że tak właśnie będzie wyglądał świat, gdy zostanie ustanowione królestwo Mesjasza.